

СУТТЕРНИК

Шу-шу-шу... Шу-шу-шу...

Це триває вже кілька місяців. Єва й Іванка шу-шукаються про нього безперестанку — на перерві, на уроці, вдома, у дворі. У нього та-а-акі очі, він та-а-акий накачаний, який у нього стильний лук. Бла-бла-бла. І що найгірше — це я «познайомив» їх. На свою біду одного нудного вечора запропонував подивитися фільм з Паттінсоном у головній ролі.

— Ох... Який красунчик! — Єва аж підскочила, коли вперше побачила.

— Мімімішка! — підтакнула їй Іванка.

Відтоді тільки й мови, що про нього. Дівчата стали мов ті зомбі, чесне слово. Ось зараз сидять і гіпнотизують його фотографію у смартфоні. Я не втримуюся і підходжу. Вглядаюся в екран.

От чесно, що в ньому такого особливого? Пика як пика. І грає він так собі. Навіть у мене краще виходить. Побачили б мене ці дві зранку, коли я не хочу йти до школи. Я такі спектаклі батькам влаштовую, що Оскар за мною плаче.

— І що ви в ньому знайшли? — кривлюся.

— Та ти просто заздриш! — одразу нападає Іванка і стає руки в боки.

— Заздриш? — я вже шкодую, що почав розмову, але відступати не збираюся. — Ви хоч у курсі, скільки йому років?

— Ну точно більше, ніж тобі, — підключається Єва. — У нього принаймні вже вуса виросли.

Дівчата регочуть. Звісно, я з ними дружу, але інколи вони так драгують! Наприклад, у такі от моменти, коли глузують з мене або коли теревенять безперервно під час фільму.

Одного разу я погодився подивитися разом з ними ще одну стрічку з цим їхнім «красунчиком». На диво, фільм виявився непоганим, і цей Паттінсон грав не так уже й паскудно. Але ж я так і не дізнався, чим усе

закінчилося! Бо коли, за сценарієм, їхній «красунчик» закохався у свою сусідку, — та-а-а-аке почалося!

— Ви приколюєтеся? — скривилася Єва, дивлячись, як Паттінсон цілує партнерку по фільму.

— Вони взагалі не пара! — закотила очі Іванка.

— І вона вища за нього, бачила? — Єва аж засяяла, що їй вдалося розгледіти в «конкурентці» хоч якийсь недолік.

На мої прохання замовкнути й дати додивитися фільм, здійнявся рейвах. На галас прибігли Євині батьки, думали, що когось ріжуть. Фільм закінчився гепі-ендом, на відміну від нашої сварки. Після того ми ще кілька днів морозилися й не розмовляли.

— І де ти взявся на мою голову? — питаю в Паттінсона.

Зараз стою на зупинці, а він либється на всі 32 зуби з реклами нового фільму. Раптом нізвідкіль з'являється дядько, спритно дістає із сумки тубик з клеєм і ще спритніше ліпить рекламне оголошення на лоб Паттінсону. «Ворожу. Знімаю пристріт. Привертаю кохання». Він зникає так само швидко, як з'явився. Шкода, бо я вже був готовий розцілувати його.

— Мовчиш? — фото актора однак діє на нерви. — Неввічливо мовчати, коли тебе про щось запитують!

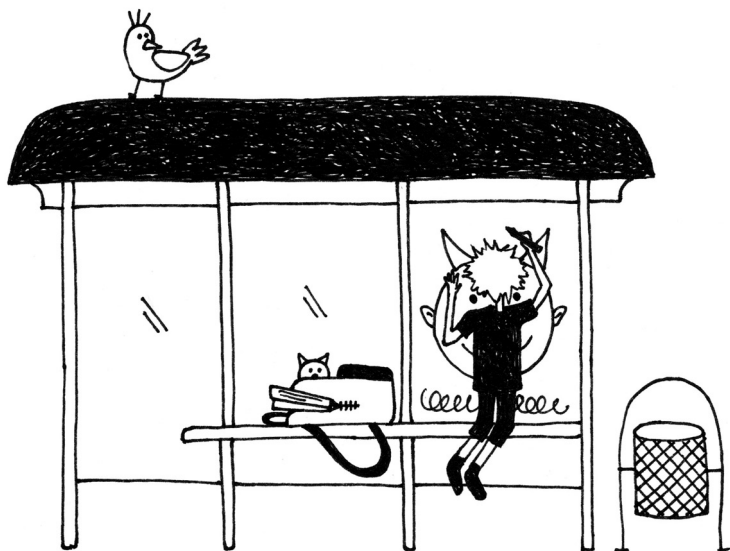
Я вже говорю, як Божена Степанівна, чесне слово. Ось до чого він довів мене! Всередині закипає

злість. Ще трохи — і пролетіть через край. Цей нахаба удерся в моє життя, перетворив подруг на зомбі, а тепер ще й переслідує на кожному кроці! Я стискаю кулаки, підходжу до постера, озираюся, чи ніхто за мною не дивиться, і... з усієї сили б'ю ногою.

— У-у-у-у... — вищу, мов чайник, який щойно закипів. — Боляче!

А йому — хоч би що. Либитьс'я й далі, наче й не було нічого.

«Андрійку, коли сили нерівні, підключай голову!» — згадую дідові слова. Здається, я розумію, що він мав на увазі. Дістаю з рюкзака чорний жирний маркер. Поки ніхто не бачить, домальовую цьому «красунчику» вуса, приказуючи: «Тобі

ж подобаються вуса, чи не так, Євко?» — малюю ріжки, кісочки, бантики і... прищ на носі. Тисну на маркер так, що, здається, скло скоро трісне. «Тримай!!!» — мимрю крізь зуби. «До речі, лише дурному смішно самому», — замальовую і його усмішку.

Фух. Дивлюся на це страхопудало, і настрій покращується. Ще й мій автобус під'їжджає до зупинки. Заходжу всередину, кидаю погляд на монстра з плакату і, втішений, сідаю на вільне місце.

ВОЛОХАТА ДЕПРЕСІЯ

Удома постійно прокручую в пам'яті суперечку з Євкою. Чого вона так зациклилася на цьому акторі? Ніби немає поруч прикольних хлопців. Я б теж міг запасти на якусь акторку й не помічати Євку, але ж я так не роблю! Не лайкаю цілодобово фотки Емми Вотсон. Я помічаю ту, хто в мене під носом: Євку, її кучері, веснянки, усмішку.

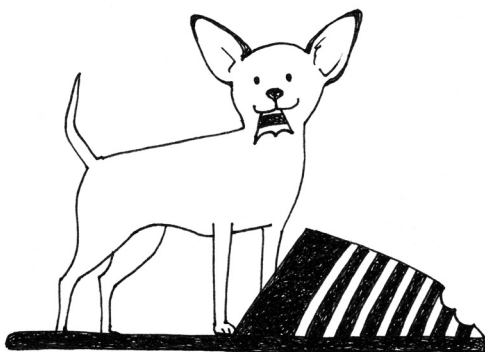
— Ох, — зітхає Монстр. Мовляв, «як я тебе розумію».

Пам'ятаєте мого рудого котяру, який займається йогою, практикує КОТЛЕТаріанство і постійно дзюрить на татові речі? Так от, у Монстра та сама фігня. Його теж віднедавна не помічають батьки. Від цього Монстр марніє. Загалом рівновагу мого kota важко похитнути — але навіть на нього іноді нападає депресія. Особливо, якщо вона зубата й волохата.

— Андрійку, хочеш дати ім'я цій принцесі? — запитала мама не так давно, тримаючи в руках щось схоже на кажана.

Зубатим і волохатим «кажаном» виявилось цуценя породи чихуахуа. Знаєте таку? Якщо перед вами маленьке тремтяче створіння з тоненькими лапками, мишачим хвостиком і вухами сторчака, знайте — то чихуа.

Мама побачила таке чудо в наших знайомих і замовила собі на день народження. Тато бурчав: «Хіба

ЛЕЯ Органа Соло-Говоруха

тобі мало нас? Мене, Андрія, Монстра, рибок і сусідського таргана Васьки, який інколи забігає на перекус?». Але мама тільки чарівно йому всміхалася. Вона знає: проти її фірмової усмішки тато безсилий.

— Назвемо її Леєю! — я одразу згадав про принцесу із «Зоряних воєн». — Буде Лея Органа-Соло-Говоруха.

— Гарне ім'я, — схвалила мама.

— Ги-ги-ги, — пирснув тато. — Добре, що нашій принцесі не доведеться ходити до школи.

— Це чому? — запитала мама.

— Бо вона теж запала б на Патінсона? — вирвалося з мене.

— Бо вона не вижила б там із таким прізвищем! Ха-ха-ха! — реготав тато.

Зараз чихуанці шість місяців і вона постійно лижеться, кусається, їсть сміття та гризе все, що потрапить у лапи: капці, кросівки, іграшки, коробки, книжки, зошити, одяг, шнурівки, подушки, стільці,

сумки, гаманці, килимки, губки, носи, пальці, вуха, шкарпетки, фігурки леґо, ручки і т.д. А ще, звісно, паскудить, де їй заманеться.

— Вона ж іще маленька! — виправдовує її мама.

— У неї зубки ріжуться! — жаліє бабуся.

«...без коментарів», — думає Монстр.

Я опускаюся на підлогу до Монстра і співчутливо плескаю по спині.

— Ти мій друг по нещастю, — кажу йому.

Лея швидко відібрала в ката титул мазунчика сім'ї. Все точнісінько, як у мене. Тільки в мене ситуація ще гірша. Паттінсон не гризе фігурки леґо, навіть нігті не гризе. І не бешкетує. До нього не приколуватися, він ідеальний. Тому скинути його з п'єдесталу нереально.

— Ох, — одночасно зітхаємо з котом, думаючи кожен про своє.

Тим часом Лея тут як тут.

— Ш-ш-ш-ш! — Монстр намагається відігнати непрохану гостю від своєї тарілки.

— Гав! — відгавкується мала й нахабніє: кусає його за хвіст, огризається, хрумає котячий корм.

Спустошивши Монстрову тарілку, Лея нападає на морквину, бореться зі сміттєвим пакетом, гарчить на коробки. Вона впевнена, що предмети переслідують її. Монстр дивиться на все це і крутить головою. Він впевнений, що вона «тю-тю на всю голову».

ЗМІСТ

Суперник.....	7
Волохата депресія	12
Будильник, у якого не сідають батарейки.....	19
Суперечка	25
Клуб анонімних балакунів.....	31
Покарання.....	36
Ким я стану, коли виросту.....	42
Я потраплю до Книги рекордів Гіннеса!	48
План Б.....	52
Спроба потрапити до Книги рекордів Гіннеса №2	57
Спроба рекорду №3	66
Спроба рекорду №4.....	77
Експерт із байдикування.....	86
Розрядка в Юрчика.....	95
Допит.....	120
У кабінеті директора	128
Цілком нетаємно.....	139
День народження	148